

Радост и за двата отбора

От Ашли Старк
(По истинска история)

Тази история се случила в Южна Корея.

Джейн хапна за последно от макароните си. Ммм. Вкусно!
„Хайде да играем Ют Нори!“ – каза вуйчо Джи-Хо.

Отново беше това време на годината! Семейството ѝ празнуваше Хусеок, корейския Ден на благодарността. Днес семейството на Джейн се бяха събрали да хапнат обилно и да играят Ют Нори заедно. Ют Нори е любимата игра на Джейн.

Всички седнаха в кръг на пода. Джейн се огледа. В кой отбор искаше да се включи? Тя се премести, за да седне до вуйчо Джи-Хо. „Искам да бъда в твоя отбор! – каза тя – Ще бъдем големите победители!“

Чичо Джи-Хо се засмя. „С теб в нашия отбор, със сигурност имаме добри шансове!“

Майката на Джейн постави дъската за игра в центъра на кръга. Джейн ѝ помогна да извади фигурите. Те подадоха четирите пръчки на отбора, който щеше да започне пръв.

Ана, братовчедката на Джейн, започна първа. Тя хвърли пръчките във въздуха. Начинът, по който пръчките се приземяваха, показваше колко полета може да премести съответният отбор на игралната дъска. И четирите пръчки бяха обърнати надолу, което означаваше, че Ана получи Ют! Тя можеше да премести фигурата на отбора си напред с четири полета и да получи допълнителен ход.

Джейн се намръщи.
Тя не искаше другият
отбор да спечели!

Но Ана не беше в отбора на Джейн.

Джейн скръсти ръцете си и се намръщи. „Надявах се, че няма да успея да хвърли добре“ – прошепна тя на вуйчо Джи-Хо.

„Горе главата! – каза вуйчо Джи-Хо. – Играта едва започва.“ Той ѝ се усмихна насърчително.

След второто хвърляне на Ана, отборът на Джейн хвърли пръчките. Но те не успяха да преместят фигурите си толкова, колкото успя отборът на Ана.

На всеки ход, близките на Джейн се радваха и се смееха. Джейн гледаше как фигурите за игра се движат по дъската. Всички се забавляваха.

Всички, освен Джейн. Отборът ѝ все още губеше.

Накрая дойде ред на Джейн. Тя хвърли пръчките във въздуха, но само една падна с лицето надолу. Фигурата на нейния отбор се премести само с едно поле.

Джейн скръсти ръце. „Аз се отказвам! – извика тя. – Исках да спечелим.“

Изведнъж всички замълчаха. Когато тя погледна нагоре, близките ѝ я гледаха втренчено. Те изглеждаха изненадани, че Джейн беше толкова ядосана.

Джейн усети как лицето ѝ се затопля. Тя се чувстваше зле, че не се радва за близките си. Обикновено не се ядосваше толкова. Джейн се изправи, за да излезе от кръга.

Вуйчо Джи-Хо ѝ подаде ръка. „Не е нужно да си тръгваш – каза той. – Победата не е всичко. Просто се опитай да се забавляваш.“

„Добре.“ Джейн пак седна. Тя искаше да се забавлява като всички останали. Пое дълбоко въздух и гледаше как братовчед ѝ Бен хвърли пръчките.

„Хубав опит, Бен!“ – каза вуйчо Джи-Хо. Звучеше много радостно.

Джейн погледна вуйчо Джи-Хо с широко отворени очи. Той се радваше и за другия отбор! Може би затова се забавляваше толкова много.

Когато дойде следващият ред, Джейн реши да се радва за всички и в двата отбора. Вуйчо Джи-Хо беше прав. Победата не беше всичко. Исус можеше да ѝ помогне да се радва за близките си, дори и ако е загубила.

Когато Ана беше отново на ред, Джейн ѝ се усмихна. „Успех! Ще се справиш!“

От другата страна на кръга, Ана се усмихна. Джейн почувства топлина вътре в себе си. Тя вече се забавляваше повече! ●

„Толкова много неща зависят от нашето отношение. Начинът, по който избираме да виждаме нещата и да отговорим на другите има голямо значение.“

Президент Томас С. Монсън (1927 – 2018), „Да живеем изобилния живот“, *Лиахона*, месечно послание за ян. 2012 г.